

ресурс]. – Режим доступу: <http://www.nbuv.gov.ua/e-journals/FP/2012-1/12tomptn.pdf>

4. Цивільний кодекс України від 16 січня 2003 р. // Відомості Верховної Ради України. – 2003. - № 40-44. – 356 с.
5. Закон України «Про охорону прав на зазначення походження товарів» // Відомості Верховної Ради України. – 1999. – № 32. – 267 с.
6. Господарський кодекс України від 16 січня 2003 р. // Відомості Верховної Ради України. – 2003. - № 436- IV. – 216 с.
7. Закон України «Про рекламу» // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 39. – 181 с.
8. Закон України «Про захист від недобросовісної конкуренції» // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 36. – 164 с.
9. Гуменний Р.В. Проблемні питання правової охорони та захисту географічних зазначень / Р.В. Гуменний // Універ. наук. записки, 2009, № 3 (31). – С. 105-108.

ДОКАЗИ ТА ДОКАЗУВАННЯ, СУЧАСНІ ТЕХНОЛОГІЇ

Кульбашна Аліна Аліковна,

магістрантка

Черкаського національного університету

імені Богдана Хмельницького

Захист авторського права – це одна із найважливіших категорій теорії цивільного та цивільно-процесуального права. Під поняттям «захист авторського права» слід розуміти заходи, котрі передбачені законом із їх визнання, припинення їх порушення, застосування до правопорушників заходів юридичної відповідальності. Захист особистих немайнових і майнових прав суб'єктів авторського права здійснюється в порядку, встановленому адміністративним, цивільним і кримінальним законодавством [3].

Відповідно до ст. 50 Закону України «Про авторське право та суміжні права», будь-яке розповсюдження контрафактних примірників творів (зокрема комп'ютерних програм і баз даних), фонограм, відеограм і програм організацій мовлення є піратством [2]. Для захисту від порушень авторського права необхідно зібрати докази самого порушення авторського права. Відповідно до ч.1 ст. 57 Цивільного процесуального кодексу України, доказами є будь-які фактичні дані, на підставі яких суд встановлює наявність або відсутність обставин,

що обґрунтовують вимоги і заперечення сторін, та інших обставин, які мають значення для вирішення справи [1].

Сучасний Інтернет дає свободу не тільки спілкуванню, як це було 20 років тому, а ще на багато більше. Сьогодні є можливість передавати дуже швидко величезні об'єми інформації і саме це дозволило будь-якому користувачу Інтернету отримати піратські копії літературних творів, фотографій, аудіовізуальних творів або ж будь який інший об'єкт авторського права. Такі дії є порушенням авторського права. І для захисту своїх інтересів власник авторського права може звернутися до правоохоронних органів. Однак сучасна система доказів та доказування недосконала.

Чому ж сьогодні практично не можливо довести факт порушення авторського права на певному ресурсі в Інтернеті? У частині 2 статті 65 Цивільного процесуального кодексу України передбачено одним із видів доказів магнітні, електронні та інші носії інформації, що містять аудіовізуальну інформацію про обставини, що мають значення для справи [1]. Це означає, що якщо в законному порядку буде конфіскований сервер, на якому міститься доказ (наприклад інформація в електронному вигляді на фізичному носіїв інформації) порушення авторського права, то знайдена інформація може бути використана як доказ по цій справі. Здавалося б, що складного? Адже вже існують прецеденти успішного доказування таким шляхом. Однак, сучасні технології не стоять на місці і ми спостерігаємо відкриття нового ресурсу, що дає можливість замислитися будь-якому правозахиснику.

19 січня 2013 року був офіційно представлений ресурс в Інтернеті «Megareload.se» . Звичайно, що від створення нового ресурсу в глобальній мережі Інтернет немає нічого революційного, однак на презентації ресурсу були оговорені конкретні переваги, що стосувалися захисту користувачів від переслідування з боку правовласників. Технічна реалізація така: користувач, котрий передає чи отримує інформацію, не може бути ідентифікований, оскільки з'єднання із сервером даних є зашифрованим і сучасними засобами не може бути розшифроване. На цьому презентація не була закінчена. Головним ключовим моментом була реалізація шифрування інформації з боку клієнта. Це означає, що інформація ще до передавання на сервер шифрується на комп'ютері клієнта та передається в зашифрованому вигляді. Тобто, на серверах ресурсу «Megareload.se» зберігаються лише зашифровані файли, котрі належать невідомо кому і що в них також не відомо. При конфіскації цього сервера, правоохоронні органи

отримають лише частину даних в зашифрованому вигляді. Ця технічна реалізація робить неможливим захист авторського права, оскільки технічно неможливо на сервері знайти навіть зачіпку порушення права інтелектуальної власності [4].

Зважаючи на вище сказане, можна вказати на такі мінуси від технологічного рішення: неможливість технічного фіксування здійсненого правопорушення; не можливе контролювання потоків даних. Потрібно вказати і на плюси такого рішення: новітня розробка та вдосконалення технологій; захист персональних даних користувачів; захист інформаційної власності користувачів.

Окрім технічного рішення було прийнято рішення про розміщення ресурсу в доменній зоні «.se», що належить Швейцарії. Ця країна захищає користувачів Інтернету та їх персональні дані. До персональних даних було віднесено і IP адресу користувача та заборонили її відстежувати, зберігати та іншим чином використовувати без дозволу самої особи [5]. Пізніше Швейцарія пішла на ще радикальніші дії: судом було визнано законним скачування та використання піратського контенту, оскільки змінилися реалії та збитків власники авторського права практично не мають. Було встановлено, що користувачі, котрі використовували піратський контент, все одно купували ліцензійні версії. Тому суд прийняв рішення про те, що піратство носить додатковий характер та не впливає на продаж об'єктів авторського права [6].

Автор статті вважає, що такі технічні досягнення можуть бути використані не лише для порушення авторських прав. У матеріальному плані держава гарантує захист власності та захист персональних даних, однак нині держава не може гарантувати ті самі права в глобальній мережі Інтернет. Ми вже маємо приклад державного втручання в Інтернет. Ця ініціатива закінчилася тотальним контролем та повною цензурою у Китаї [7]. На нашу думку, Інтернет має бути вільним від державного примусу і має стати саморегульованим, коли самі користувачі Інтернету будуть приймати рішення про те, які інформаційні ресурси будуть працювати, а які – ні та будуть вирішувати чи блокувати певну інформацію чи ні. Саме цей підхід зможе зупини розповсюдження не тільки піратської інформації, а й іншої – небезпечної та антиморальної. На нашу думку, демократичний підхід у регулюванні мережі Інтернет стане найбільш оптимальним засобом для захисту права інтелектуальної власності. В такому разі ми побачимо абсолютно

нові способи доказування при використанні мережі Інтернет. Можливо, вони також будуть технічно революційними.

Список використаних джерел:

1. Цивільний процесуальний кодекс України // Відомості Верховної Ради України. – 2004. – № 40-41, 42. – ст. 492.
2. Закон України «Про авторське право та суміжні права» // Відомості Верховної Ради України. – 1994 – № 13. – ст. 64.
3. Право інтелектуальної власності : Акад. курс: Підруч. для студ. вищих навч. закладів / [О. П. Орлюк, Г. О. Андрощук, О. Б. Бутнік-Сіверський та ін.]; за ред. О. П. Орлюк, О. Д. Святоцького. – К.: Видавничий дім «Ін Юре», 2007. – 696 с.
4. MegaReload.se – первое файловое хранилище, использующее шифрование на стороне клиента /[електронний ресурс]:Режим доступу: <http://habrahabr.ru/post/166229/>
5. IP address-tracing software breached data protection law / [електронний ресурс]:Режим доступу: http://www.theregister.co.uk/2010/09/13/ip_address_trace_ruling/
6. Авторское право в Интернете: швейцарский опыт /[електронний ресурс]:Режим доступу: <http://mediascope.ru/node/1237>
7. Интернет-цензура в Китайской Народной Республике/ [електронний ресурс]:Режим доступу: http://ru.wikipedia.org/wiki/Интернет-цензура_в_Китайской_Народной_Республике

КОНФЛІКТ ПУБЛІЧНИХ І ПРИВАТНИХ ІНТЕРЕСІВ У СФЕРІ ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ МІЖ КРАЇНАМИ США ТА АНТІГУА І БАРБУДА

Кульбашний Андрій Анатолійович,

*магістрант Черкаського національного університету
імені Богдана Хмельницького*

Цивільне законодавство будується на загальних принципах справедливості. Саме тому завдана шкода має бути відшкодована [1, ст. 3]. З позицій природного права справедливість - це застосування моральних вимог як вимог правових до актів цивільного законодавства, це поняття про належне, яке відповідає розумінню сутності людини і її прав. Дуже часто справедливість розуміють як рівність пропорцій, або як концепцію пропорційності обраних засобів поставленій меті. Справедливість є